

staar færdigt i sin nye Skikkelse og er blevet det Tilflugtssted, jeg har tænkt mig, saa skulde det være de miskendte Ord: Her lukkes Haabet ude. For det er dog først, naar man faar den besværlige Gæst sat paa Døren, at der bliver Fred og Lykke i et Hus.“

Gamle Barbara kom ind for at tænde Lampen. I Stuen var der nu ganske mørkt. Lidt efter rejste Povl Gaardbo sig. Han gik hjem i en underlig opreven Sindsstemning. Han havde en Følelse af at have talt med Verdens ensomste Menneske.

„Naa?“ spurgte Meta, der med Uro havde ventet paa hans Tilbagekomst. „Maa vi rejse?“

„Nej! Doktor Mikkelsen havde alligevel ikke Ret. Jeg forstaar det nu. Dihmer har forliget sig med sin Ulykke og venter kun paa Døden.“

„Saa behøver vi ikke at rejse, Povl?“

„Nej, nej! Tværtimod. Vi maa forsøge, om vi kan være ham til lidt Oplivelse i hans store Ensomhed. Saadan mener han det vist ogsaa selv.“

## X

Efter den første Sommervarme flyttede Københavns velhavende Borgerskab paa Landet. Byen udfoldede sig i Solen som en blomstrende Slyngeplante, skød Ranker ud langsmed alle Jernbanelinjer og satte Knop ved hver Station. Som Elverpiger i flagrende Spindelvævsflor svævede Strøgets unge Damer paa Cykler gennem Skoven, fulgt af deres Kavalerer, eller de fortsatte Vintersæsonens Flirt paa Badestranden i Svømmedragt og Voksdugshætte. Ortodokse Soldyrkere og Havtilbedere lejrede sig paa Sandet i paradisk Nøgenhed under moralsk Beskyttelse af et eller andet „System“, og paa en Landtunge ved Issefjorden havde de sidste Dages Hellige, de saakaldte „Kravlere“, slaaet sig ned. De var Tilhængere af en nylig opstaaet Sundheds-Profet, der saae Aarsagen til al Livets Sorg og Elende i Menneskets oprejste Gang. For at vinde Paradiset tilbage maatte man igen bevæge sig paa fire, i hvert Fald nogle Timer om Dagen. De indre Organer fik